

Arrest

nr. 60 435 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Obilic en bent u Kosovaars staatsburger. In 1999 ontvluchtte u Kosovo samen met uw ouders omwille van het oorlogsgeweld. U vroeg asiel aan in Duitsland, waar u tot eind 2009 verbleef. U werd op 14 december 2009 door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd. Tijdens uw korte verblijf in Kosovo trok u een viertal keer naar Obilic om uw identiteitsdocumenten in orde te brengen en om naar uw woning te gaan kijken. U stelde toen vast dat deze tijdens de oorlog gedeeltelijk afgebrand was en dat het achterste gedeelte ervan door de (Albanese) familie S. (...) ingepalmd werd. Enkele dagen na uw terugkeer uit Duitsland vond u, bij een van uw bezoeken aan uw vroegere woning, aan de ingang deur een getypte brief, ondertekend met de letters 'ASKH' (Armata Kombëtare Shqiptare), waarbij u bedreigd werd. Vrienden vertelden u dat deze voor u onbekende organisatie gevaarlijk was. Uit angst heeft u de

brief meteen weggegooid en durfde u ook geen klacht in te dienen. U keerde daarop nooit meer naar uw woning in Obilic terug. In Obilic voelde u zich overigens ook niet zo veilig omdat u merkte dat de Albanezen over u praatten. Bovendien was u daar de enige Roma. Gezien er in Obilic geen plaats voor u was, verbleef u bij uw vaders vrienden in het voornamelijk door Serviërs bewoonde Gracanica, waar de Roma door de Kfor (Kosovo Force) beschermd worden. Het was echter niet vanzelfsprekend om Gracanica te verlaten, omdat het erbuiten te gevaarlijk was door de massale aanwezigheid van Albanezen. In Gracanica kon u niet permanent bij uw vaders vrienden blijven, omdat zij zelf amper hun gezin konden onderhouden. Geld om een woning te huren had u niet. Daarom besloot u op 2 januari 2010 Kosovo te verlaten en naar België te reizen, waar u op 5 januari 2010 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Duits rijbewijs, uitgereikt in Oberbergischer Kreis op 18 augustus 2001; een document d.d. 17 november 2009 uitgereikt door de Duitse autoriteiten waaruit blijkt dat u op 14 december 2009 naar Kosovo gerepatriëerd werd; uw geboorteakte, uitgereikt in Obilic op 16 december 2009; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Obilic op 16 december 2009; een document d.d. 16 december 2009 waaruit blijkt dat u uw identiteitskaart betaald heeft; een attest ter staving van uw domicilie, uitgereikt in Obilic op 16 december 2009; uw identiteitskaart, uitgereikt in Obilic op 17 december 2009; de huwelijksakte van uw ouders, uitgereikt in Obilic op 29 juni 1981; uw vaders verblijfsvergunning in Duitsland; uw vaders overlijdensakte; verschillende documenten waaruit blijkt dat u voor de oorlog in Obilic een winkel bezat; twee kleurenfoto's van uw afgebrande woning in Obilic; en een kopie van een krantenknipsel uit De Tijd d.d. 24 juli 2009 waaruit blijkt dat het Kosovaarse gerecht onvoldoende onafhankelijk is.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde zich in Obilic niet veilig te voelen omdat u er zich geprovoceerd voelde. U zag immers dat mensen raar naar u keken en dat ze over u spraken (CGVS, p. 15). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan in dit verband gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. U verklaarde dat u, gezien u zich in Obilic niet veilig voelde, u in Gracanica bij vrienden ging logeren. In dit verband gaf u aan dat u zich enkel in Gracanica zelf vrij kon bewegen, omdat de gemeente "omringd" en "omheind" is (CGVS, p. 13). Hoewel Roma uit Gracanica zich niet vrij voelen om buiten hun gemeente te reizen, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal evenwel dat dit een voornamelijk op subjectieve gronden gebaseerd angstgevoel is dat niet meteen door objectieve feiten bevestigd wordt. In de regio Pristina, waartoe ook Gracanica behoort, deden er zich immers al geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer voor.

Daarnaast verklaarde u een briefje van het AKSh ontvangen te hebben waarin u persoonlijk bedreigd werd (CGVS, p. 14). Naast het feit dat het hoogst merkwaardig is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van dergelijke bedreigingen (CGVS-vragenlijst, vragen 3.4 en 3.5) en u hiervan ook geen enkel begin van bewijs kon neerleggen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw bewering een dergelijke brief ontvangen te hebben danig op de helling zet, kan, betreffende uw vrees ten aanzien van het AKSh, opgemerkt worden dat u u onvoldoende elementen of feiten aangehaald heeft die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde vooreerst zelf nooit enig probleem gehad te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 15). Toch gaf u dit incident niet aan bij de Kosovaarse politie of bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten (CGVS, p. 15). Er dient echter op gewezen te worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn

uitgeput. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Uw verklaring voor uw nalaten de autoriteiten op de hoogte te brengen, met name dat u vreesde dat het AKSh-bericht misschien van iemand van de politie zelf kwam en dat u in Kosovo niet de vrijheid had om rond te lopen (CGVS, p. 15), blijkt uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal dat, naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat de RAE-gemeenschappen in Kosovo quasi overal volledige bewegingsvrijheid hebben, het ASKh reeds op 17 april 2003 door UNMIK bestempeld werd als een terroristische organisatie. Uit diezelfde informatie blijkt ook dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten actief optreden tegen verdachten van misdrijven gelinkt aan het AKSh.

Tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibišić-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u in Kosovo niet over de financiële middelen te beschikken om een huis te huren. U kon niet langer bij de vrienden van uw vader in Gracanica blijven daar zij u evenmin konden onderhouden en het huis dat uw familie bezit is afgebrand en wordt door Albanezen ingenomen (CGVS, p. 3; p. 5-7; p. 10-13). De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt weliswaar dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen enkele stap ondernomen heeft om uw eigendom in Obilić terug te krijgen (CGVS, p. 3, p. 11, p. 13). Zo heeft u het probleem niet bij de hiervoor bevoegde instanties, zoals de Kosovo Property Agency, aangekaart. Uw uitleg hiervoor, met name dat u dit niet bij deze organisatie kon aanklaarten omdat u van het AKSh een brief gekregen had, is hiervoor geenszins afdoende, gezien u, zoals hierboven reeds gebleken is, evenmin aannemelijk gemaakt heeft waarom u naar aanleiding van de brief van het AKSh geen klacht bij de Kosovaarse autoriteiten kon indienen. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat de veiligheidssituatie voor RAE in meerdere Kosovaarse gemeentes, waaronder ondermeer Pec, Kosovo Polje en Prizren, bevredigend is, kon u immers probleemloos in Gracanica bij vrienden verblijven. U verklaarde in dit verband echter dat deze vrienden u niet blijvend konden onderhouden en dat u niet over de financiële middelen beschikte om iets te huren. Hoewel dit een probleem van louter economische aard is, dat bijgevolg niet meteen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming, kan hier desondanks opgemerkt worden dat een ernstige beperking van de

uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale en economische rechten, voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. U heeft dit echter niet gedaan (CGVS, p. 17). Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. De documenten die door de Duitse autoriteiten uitgereikt werden bevestigen uw verblijf in Duitsland. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. De huwelijksakte van uw ouders, de verblijfsvergunning van uw vader in Duitsland en zijn overlijdensakte, tonen de identiteit en de nationaliteit van uw ouders, alsook hun verblijf in Duitsland, aan. Ook dit wordt door mij niet betwist. De documenten in verband met uw winkel bevestigen uw verklaring dat u voor de oorlog in Kosovo een winkel bezat. De foto's van uw woning tonen een afgebrande en vernielde woning. Deze doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u geen enkele stap heeft ondernomen om uw eigendom op te eisen en dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Het krantenartikel heeft niet meteen een band met uw asielaanvraag en doet geen afbreuk aan de hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts roept verzoeker de schending in van het adagium *“patere legem quam fecist”*.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende de motivering dat verzoekers geloofwaardigheid danig op de helling wordt gezet door het ontbreken van de dreigbrief van de AKSh, betoogt verzoeker dat hij hieromtrent een aannemelijke uitleg heeft verschaft. Verzoeker was immers nog maar vier dagen terug van Duitsland toen hij de brief aan zijn woonst ontdekte en had op dat moment nog niet besloten om naar België te vluchten. Daarnaast benadrukt hij dat hij een hele reeks documenten ter staving van zijn verklaringen heeft neergelegd.

Verzoekers argument dat hij de dreigbrief niet had gehouden omdat hij nog niet besloten had om naar België te komen kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers betreft deze dreigbrief het meest wezenlijke element in het door verzoeker voorgehouden asielrelaas daar deze hem verhinderde zich opnieuw te vestigen in zijn thuisregio Obilic en dit hem dwong zijn toevlucht te nemen tot vrienden in Gracanica. Daar vrienden hem vertelden dat het AKSh een uiterst gevaarlijke organisatie was en deze bovendien reeds sedert 2003 door UNMIK wordt bestempeld als een terroristische organisatie en door de in Kosovo aanwezige autoriteiten actief wordt optreden tegen verdachten van misdrijven gelinkt aan het AKSh – een motivering die door verzoeker niet wordt aangevochten – is het onaannemelijk dat

verzoeker deze brief zou hebben weggegooid daar hij op dat ogenblik niet de intentie had zijn land te verlaten en asiel aan te vragen vermits dit het enige bewijs was van zijn belaagd zijn door deze organisatie die hem toeliet zich desbetreffend te wenden tot de in zijn land van herkomst aanwezige nationale en internationale autoriteiten teneinde zich in de nodige bescherming te voorzien. Het niet bijhouden van een dergelijk bewijs kan derhalve niet worden verklaard door verzoekers bewering op dat ogenblik nog niet te hebben besloten naar België te vluchten.

Voorts constateert de Raad dat verwerende partij eveneens opmerkte dat het hoogst merkwaardig is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het ontvangen van deze zogenaamde dreigbrief. Gelet op het feit dat dit gegeven uiterst wezenlijk is in het door verzoeker voorgehouden asielaanvraag oordeelt de Raad dat deze flagrante ommissie bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt. Daar verzoeker dit punt van de motivering van verwerende partij volledig ongemoeid laat, blijft deze motivering onverminderd overeind.

Waar verzoeker louter verwijst naar de door hem bijgebrachte documenten wijst de Raad erop dat deze verwijzing navolgende motivering van verwerende partij:

“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. De documenten die door de Duitse autoriteiten uitgereikt werden bevestigen uw verblijf in Duitsland. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. De huwelijksakte van uw ouders, de verblijfsvergunning van uw vader in Duitsland en zijn overlijdensakte, tonen de identiteit en de nationaliteit van uw ouders, alsook hun verblijf in Duitsland, aan. Ook dit wordt door mij niet betwist. De documenten in verband met uw winkel bevestigen uw verklaring dat u voor de oorlog in Kosovo een winkel bezat. De foto's van uw woning tonen een afgebrande en vernielde woning. Deze doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u geen enkele stap heeft ondernomen om uw eigendom op te eisen en dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Het krantenartikel heeft niet meteen een band met uw asielaanvraag en doet geen afbreuk aan de hierboven geciteerde informatie waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld.”,
niet weerlegt.

2.2.4.1. Verzoeker meent verder dat verwerende partij een beoordelingsfout maakt doordat zij, ondanks het feit dat zij het belang erkent van het UNHCR-document *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals in Kosovo”* van 9 november 2009 en duidelijk het voorschrift van een individuele, intrinsieke merite kent, uit verschillende algemene documenten afleidt dat de Roma geen gevaar meer lopen in Kosovo, zonder enige aandacht te schenken aan de kern van het individuele verhaal. Door te verwijzen naar de maatregelen ter bestrijding van de systematische discriminatie en segregatie van deze bevolkingsgroep bevestigt verwerende partij bovendien dat de Roma in Kosovo geconfronteerd worden met een moeilijke socio-economische situatie en op meerdere vlakken het slachtoffer vormen van discriminatie. Het miskennen van fundamenteel socio-economische grondrechten komt neer op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, aldus verzoeker, waarvoor hij naar de toelichting van de asielaanvraag van 13 juli 2010 verwijst (administratief dossier, stuk 5).

Een tweede beoordelingsfout zou zijn terug te vinden in de motivering van verwerende partij dat verzoeker geen beroep deed op nationale bescherming, terwijl artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 toelaten dat verzoeker *“de bescherming van het land (...) uit hoofde van bovengemelde vrees, niet wil inroepen”*. Verzoeker verklaarde meermaals dat hij de Albanese medeburgers vreest en niet in de handen van de *“vijand”* wil vallen. Daarenboven betoogt verzoeker dat verwerende partij haar eigen bewijsregel schendt door haar bestreden beslissing op algemene informatie te steunen en dit zonder aan te geven hoe deze betrekking heeft op verzoeker of hoe deze zijn verklaringen tegenspreken, terwijl zij niet toelaat dat op gelijkaardige wijze wordt aangetoond dat de bescherming van het Kosovaarse gerecht niet gegarandeerd is. Derhalve ligt er een schending voor van het beginsel *“patere legem quam fecisist”*, aldus verzoeker.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat elke asielaanvraag afzonderlijk wordt onderzocht door de commissaris-generaal. Deze individuele benadering verhindert evenwel niet dat er een beroep wordt gedaan op objectieve, betrouwbare rapporten die de situatie in het land van herkomst synthetiseren teneinde een realistische inschatting te maken van de opgeworpen vrees tot vervolging. De Raad constateert dat verzoeker de problemen naar aanleiding van zijn etniciteit opwierp als vluchtaanleiding. Het kadert derhalve perfect binnen het onderzoek naar de waarachtigheid van de door hem opgeworpen

vrees om een beroep te doen op algemene, objectieve rapporten omtrent de veiligheidstoestand van Roma in Kosovo.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker, indien hij inderdaad het slachtoffer zou zijn van de aangehaalde discriminatiepraktijken, zich kon wenden tot verscheidene in Kosovo aanwezige instanties. Internationale bescherming kan enkel worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Verder dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In verband met het niet inroepen van deze bescherming citeert verzoeker uiterst selectief de desbetreffende artikelen en gaat hij voorbij aan het feit dat er uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de voorwaarde dat de kandidaat-vluchteling deze bescherming hetzij niet *kan*, hetzij – omwille van een gegronde vrees tot daden van vervolging – niet *wil* inroepen. Verwerende partij stelde *in casu* vast dat verzoeker wel degelijk bescherming in zijn land van herkomst kon inroepen indien hij effectief geprovoceerd of zelfs bedreigd zou zijn, maar volstrekt naliet om de aldaar aanwezige, door verwerende partij geciteerde lokale én internationale, neutrale autoriteiten – die geenszins “*de vijand*” uitmaken – op de hoogte te brengen van zijn situatie. Daar waar verzoeker verklaarde te vrezen dat de AKSh-dreigbrief misschien van de politie zelf kwam en hij niet de vrijheid had om zomaar rond te lopen, merkte verwerende partij op dat deze vrees niet hard te maken is, nu blijkt dat de ASKh al sinds 2003 als een terroristische organisatie wordt bestempeld en de RAE-gemeenschappen waartoe verzoeker behoort in meerdere gemeenten over volledige bewegingsvrijheid beschikken en zelfs buiten deze gemeenten kunnen reizen naar andere gebieden in Kosovo. Bovendien werd geconstateerd dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten actief optreden tegen de verdachten van misdrijven die banden hebben met de AKSh. Verzoeker getroost zich niet de moeite om de motivering van verwerende partij op dit punt te weerleggen, waardoor zij als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Betreffende de argumentering dat het Kosovaarse gerecht niet voldoende bescherming biedt, steunt verzoeker zich slechts op een bondig krantenartikel dat als volgt luidt (administratief dossier, stuk 14, documenten voorgelegd door de asielzoeker, nr. 14):

“Bijna anderhalf jaar nadat het zich eenzijdig heeft afgescheurd van Servië beschikt Kosovo nog niet over een onafhankelijk gerechtelijk apparaat. Dat blijkt uit een rapport van de Europese Missie in Kosovo (Eulex). “Dit is een klein land, en er wordt op verscheidene manieren druk uitgeoefend”, erkende Roy Reeve van Eulex. Een tweede probleem is de beveiliging van rechters. “Er is nauwelijks sprake van een systeem om de Kosovaarse rechters te beschermen”, staat in het rapport. Eulex werd ruim zes maanden geleden ontplooid om de Kosovaren te helpen bij het uitbouwen van een rechtstaat.”

De vaststelling dat de nieuwe, onafhankelijke staat Kosovo *anno* 2009 met problemen kampte bij het creëren van een eigen staatsapparaat, kan geenszins de motivering van verwerende partij ontcrachten aangaande de veelvuldige lokale en internationale autoriteiten die instaan voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging en aldus een toereikende vorm van hulp bieden aan minderheden. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze zeer uitgebreide motivering van verwerende partij aan te vechten. De vaststelling dat verzoeker in het licht van dit alles toch verzuimde om eender welke vorm van nationale bescherming in te schakelen, verhindert aan hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, toe te kennen.

2.2.5. Betreffende de motivering dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij – naast een beroep op bescherming van de in zijn land aanwezige nationale en internationale autoriteiten – zich ook elders in Kosovo kon vestigen, betoogt verzoeker opnieuw dat verwerende partij het UNHCR-document “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals in Kosovo*” miskent. Daaruit blijkt immers dat de Roma in elk deel van Kosovo met ernstige beperkingen van hun vrijheid geconfronteerd worden, alsook in de uitoefening van hun fundamentele rechten. Verzoeker stelt dat rapporten zelfs melding maken van bedreigingen en fysiek geweld tegen Roma en verwijst hiervoor naar

stuk 3, p. 17. Bovendien is het niet aan verzoeker om te bewijzen dat er een intern vluchtalternatief zou bestaan, maar behoort dit tot de taken van verwerende partij. Dit bewijs is onmogelijk te leveren nu uit voornoemd document duidelijk naar voren komt dat geen enkele provincie in Kosovo de grondrechten van verzoeker zou garanderen, aldus verzoeker. Het gevoel van onveiligheid van de Roma in Gracanica is geworteld in reële slechte ervaringen en het is naïef om te denken dat een nieuwe grondwet van 15 juni 2008 plots *“alle haat in de harten van de Albaneze medeburgers zou kunnen uitvegen waardoor zij niet meer zou bestaan”* (verzoekschrift, p. 6).

Vooreerst constateert de Raad dat het niet duidelijk is aan welk stuk 3, dat fysiek geweld tegen Roma zou illustreren, wordt gerefereerd. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat Roma woonachtig in Gracanica hun angstgevoel hoofdzakelijk op subjectieve gronden baseren en er niet meteen een objectieve fundering voor bestaat. In de regio Pristina, waartoe ook Gracanica behoort, deden zich namelijk al geruime tijd geen belangrijke etnische geïnspireerde incidenten meer voor – een sterk geïndividualiseerde motivering die verzoeker ongemoeid laat. De door verzoeker aangehaalde *“reële slechte ervaringen”* worden op generlei wijze geconcretiseerd, waardoor zij als een blote bewering worden beschouwd. Door te verklaren dat hij Gracanica enkel verliet bij gebrek aan financiële middelen – een probleem van economische aard dat geen verband houdt met de criteria om als vluchteling te worden erkend of subsidiaire bescherming te krijgen – geeft verzoeker bovendien zelf aan dat het een veilige regio voor Roma betreft. De bestreden beslissing maakte in dit opzicht overigens melding van een beroep op sociale hulpverlening voor RAE die geregistreerd zijn en over identiteitsdocumenten beschikken, zoals verzoeker, en aan de wettelijke voorwaarden voldoen. Ook deze motivering laat verzoeker ongemoeid. Verwerende partij kon dan ook tot bewijs van het tegendeel – dat niet wordt geleverd – terecht besluiten dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikte.

2.2.6. Daar waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT